

drig gøre Uret, og ihvorvel jeg godt kan se det ærede Medlems svage Sider — det var ogsaa et svagt Punkt i hele hans Argumentation at drage denne gamle Pjece af Wiinblad frem —, maa jeg sige, at han gjorde det ikke daarligere i Fjor end hans Efterfølger i Aar. Det er en Ros, om end en betinget.

Jeg kan sige omtrent det samme som det, det ærede Medlem sagde om Vanillen, som man ikke spiser i Pundevis. Det var noget lignende som Hummeragitationen. Vanille spiser hverken Løver eller Mennesker i Pundevis. Men Vanille er et sjældent fint og ædelt Krydderi, tror jeg nok, man har Lov at sige, af en Vellugt og Finhed, som ikke mange af de Sager, Verden nu en Gang frembringer, har. Det spiser man ikke i Pundevis, det er ganske rigtigt, men ogsaa i ret jævne Hjem laver man Vanillekranse og -kager og -kringler op til Julen, og de faar en let velbehagelig Duft og Smag ved en Smule Vanille. Hvorfor man nu absolut vil have, at den Bagning, der finder Sted i ganske jævne Hjem op til Jul og Nytaar og ved festlige Lejligheder, skal ekstra fordyres, forstaaer jeg ikke, særlig da man ved en saa uuaadelig Told, som her er Tale om, i høj Grad risikerer at friste til Forfalskninger. Vanille kan meget let forfalskes, og det er jo omtrent det syndigste af alt; naar der endelig er noget godt, fint og ædelt her i Verden materielt set, skal vi oven i Købet gøre det i den Grad dyrt, at man frister til alle mulige usunde og daarlige Surrogater.

Jeg kan slet ikke forstaa hele denne Tankegang, jeg glæder mig over, at jeg ikke kan forstaa den, og jeg vil haabe, at jeg aldrig kommer til at forstaa den. Jeg synes, at en demokratisk Rigsdags og en demokratisk Lovgivnings Virksomhed bør gaa ud paa at højne hele det store, brede Folks Niveau ogsaa med Hensyn til Nydelsesmidlerne; jo finere og ædlere og bedre de kunde faa dem, des bedre var det. Men her synes man ligefrem at have en Nydelse i at trykke de fattigste endnu længere ned, at sætte Skellet endnu dybere mellem Underklasse og Overklasse, at gøre Tilværelsen endnu mere graa og proletarisk for alle dem, der i Sandhed har det graat og trist og proletarisk nok i Forvejen, i Stedet for at gaa den Vej at beskatte efter Evnen. Det gør man jo saa langt fra. Det er jo saa langt fra Tilfældet, hvad Regeringens Hovedorgan skriver i Gaar: Alle Skatteklender er udtømt. Jeg tillod mig forleden Dag at nævne, at

det værdifuldeste i dette Land, den danske Jord, jo er ganske ringe beskattet. Det er et Monopol, et Privilegium for et Mindretal af Landets Befolkning, det er saa godt som ikke beskattet; der ligger Skatteklender endnu, de store Formuer, de store Arvelodder, der er meget andet, der kan beskattes. Ja, Jorden er beskattet til Kommunen til en vis Grad, men sammenlignet med meget andet ligger det største Monopol, vi har, Danmarks egentlige Rigdomskilde, ganske lavt beskattet hen. Der er mange Ting endnu, der kan beskattes. Men Maalet er naturligvis ikke højere Beskatning, Maalet er en fornuftig Finansstyrelse, som denne Regering saa sandelig ikke har bidraget til at føre frem, og derfor jager den nu frem efter alt muligt, men paa en saadan Maade, at den kommer til at slaa ned paa Steder, hvor det slet ikke kommer til at stemme med Skatteevnen at lægge Skat.

Ogsaa i dette Lovforslag, i dette Appendix til Luksustolden, er der den samme Tendens til at beskatte særlig det Forbrug, de Nydelsesmidler, som er mest gængs blandt Bybefolkningen, ikke fordi denne i og for sig lever bedre, fordi man lever højere og rigere og mere luksuøst her end paa Landet. Man har andre Nydelsesmidler paa Landet. En hjemmelavet Rullepølse kan vel staa Maal med en Laks fra Canada, det mener mange Gourmander og Feinschmeckere, men den beskatter man ikke, men man slaar ned der, hvor man mener man ingen Vælgere har, saa det kan være lige meget. Det er hele den Tendens i den Skattelovgivning, vi er kommet ind paa i de senere Aar, hele den Tendens i byfjendtlig og udemokratisk Retning, som vi har vendt os imod, og det vil vi blive ved at gøre.

Nu har jeg ved Sagens anden Behandling udtalt mig saa udførligt, saa jeg kan fatte mig ganske kort ved tredje Behandling; om jeg overhovedet vil tage Ordet, ved jeg ikke, men nu er vi ogsaa snart kommet til det Tidspunkt, da man ikke længere bliver refereret, og jeg har, som jeg sagde før, en vis Aversion mod alt unyttigt. At tale her, uden at det bliver bekendt for Befolkningen, er der ingen Fornøjelse ved, for Meningen med, at vi taler her, er, at Befolkningen kan lære Sagerne at kende, saaledes at den kan vælge en bedre Rigsdag end den, vi ved Tidernes Ugunst har i Øjeblikket. Jeg anbefaler endnu en Gang ved Sagens tredje Behandling at stemme imod Lovforslaget, saa faar vi heldigvis senere en Lejlighed